

sionsydelse i det hele taget, og derfor vil det lille Skridt, som vi her gaar, og som er det første paa denne Bane, aldeles utvivlsomt føre andre og større Skridt med sig af en økonomisk Rækkevidde, som kan blive særdeles stor i Sammenligning med den økonomiske Rækkevidde, som dette første Skridt vil have, og som jeg er enig med den højtærede Minister om neppe vil være af Betydning.

Jeg har ikke, saaledes som den højtærede Minister udtalte, sagt noget om, at jeg betragtede Fastsættelsen af 60 Aars Aldersgrænsen i den tidligere Alderdomsunderstøttelseslov som Udtryk for en pseudohuman Opfattelse. Det er ingenlunde det, jeg har sagt. Nej, jeg har sagt, at det store Flertal af økonomisk svagt stillede 60-aarige Personer indgav i de senere Aar under Alderdomsunderstøttelsesloven uden Hensyn til deres Arbejdsevne ved 60 Aars Alderen Begæring om Alderdomsunderstøttelse, og de gjorde det ud fra den Betragtning, at jo tidligere de fik Understøttelsen, des før indtraadte ogsaa de Stigninger, som i Almindelighed ydedes, og des mere Udsigt vilde de have til, naar Arbejdsevnen svigtede, at være naaet op paa en saadan Understøttelse, at de nogenlunde kunde leve af den. Og Kommunalbestyrelserne havde ogsaa igennem den sidste Række af Aar under Alderdomsunderstøttelseslovgivningen en stigende Tilbøjelighed til at bevilge disse Andragender uden smaaligt Hensyn til, om de vedkommendes Arbejdsevne i Virkeligheden kunde siges at være saaledes svækket, at det vilde være umuligt for dem at forsørge sig selv. Der dreves jo gennem hele dette Aarhundrede fra visse Sider en voldsom Agitation imod de „karrige“ Kommunalbestyrelser, der ikke virkelig gav en Alderdomshjælp, som de gamle paa 60 Aar og derover kunde leve af. Ja, jeg ved ikke — jo mere man nærmer sig de 60 Aar, des mere maa man smile over den Højtidelighed, hvormed f. Eks. det ærede Medlem Hr. Holger Larsen omtaler de „gamle“ paa 60 Aar; ja, det er ikke mere end et Aars Tid siden, det ærede Medlem Hr. Rode en Dag stod her i Tinget og talte til Gunst for de „gamle“, som var 55 Aar eller derover! Det er alt dette, som jeg kalder Pseudohumanisme, som er en Følelse, der i Virkeligheden ikke er saa grumme meget værd, og som ikke i fjerneste Maade hviler paa Livets Realiteter. Men altsaa, Kommunalbestyrelserne gik i Almindelighed med til at yde Alderdomsunderstøttelse til alle, der ved 60

Aars Alderen søgte derom, fordi man nu en Gang ikke vilde have det Ord paa sig, at man ikke havde en moderne Opfattelse af, hvad der i saa Henseende var Kommunalbestyrelsernes Pligt; det er dette, jeg har betegnet paa den Maade. Mod det Ræsonnement, som førte mig til at foreslaa 65 Aars Aldersgrænsen, den Aldersgrænse, som fandt Tilslutning fra et Flertal her paa Rigsdagen, er der i Virkeligheden af den højtærede Minister intet som helst fremført, og jeg nærer derfor vedvarende den Overbevisning, at den højtærede Minister herigennem har villet udtrykke sin Tilslutning til den saaledes fastsatte Grænse, og det kan naturligvis kun glæde mig. Derimod maa jeg beklage, at der baade fra den højtærede Minister og fra den socialdemokratiske Ordfører i Gaar er faldet Udtalelser, som tyder paa, at man virkelig agter ved den Ændring, som er foreslaaet i Lovens § 1, at lette Adgangen til at faa Aldersrente for Personer mellem 60 og 65 Aar. Der er, synes det mig, i begge de Herrers Ord noget, som tyder paa, at man anerkender 65 Aars Alderen som den Alder, med hvilken Retsprincippet skal være gældende, men med Hensyn til Alderen fra 60 til 65 Aar skal man blive ved det frie kommunale Skøn, som vi har levet under i de over 30 Aar, i hvilke vi har haft en Alderdomsunderstøttelseslovgivning, og hvis det er Meningen, vil det afgjort skærpe vor Modstand mod den Ændring i den gældende Lov, som der er stillet Forslag om i Lovforslagets § 1.

Den højtærede Minister mener, at jeg skulde have gjort mig til Talsmand for, at Pensionister overhovedet ikke maa faa Aldersrente. Det er fuldkommen urigtigt; det mener jeg ingenlunde, men jeg har sagt, at jeg var enig med den høje Rigsdag, som i 1922 udtalte, at Aldersrenteloven ikke maatte blive et Tillæg i Almindelighed til de gældende Pensionsbestemmelser. Derfor fastsatte man de særlige Pensionsfradrag, og hvis de nu bortfalder, frygter jeg, at Aldersrenteloven i langt højere Grad, end Tilfældet nu er, vil byde Mulighed for Øgelse af Pensioner gennem Aldersrente. Men før vi skrider til noget saadant, maa vi have en nøje Undersøgelse af hele denne Sags Omfang og Virkning. Den højtærede Minister gav i Gaar, da han havde Ordet, nogle Oplysninger, som slet ikke er fyldestgørende og navnlig slet intet indeholder om, hvilket Antal Pensionister der kan blive Mulighed for at faa ind under Aldersrenteloven, hvis vi gaar med til at slette Bestemmelserne om